

GILLETTE-BETEGEK

(azok szemével, akik várnak)

„A klinika a betegeket gyógyítja. A gondoskodó közösség az embereket tartja meg.”

I. A betegek

Amikor egy beteg először lép be egy rehabilitációs intézetbe, ritkán ő maga választja azt a pillanatot. Gyakran valaki kíséri, aki meghozta a legnehezebb döntést mind közül: hogy továbbra is higgyen abban, hogy van még út.

Aki mellette él, mindig ugyanazt a kérdést hordozza magában. Mikor ér véget ez a megpróbáltatás? És rögtön utána jön egy másik, makacs és néma:

Miért ő? Miért mi?

Ezekén a helyeken azonban nem csak azok a betegek, akiknek diagnózisuk van. Az az orvoslásra, a besorolásokra, a protokollokra tartozik.

A valóság más.

Betegek azok is, akik várnak, akik kísérnek, akik támogatnak. Betegek azok, akik minden nap a szenvedés mellett élnek, osztoznak a félelmekben, az áldozatokban, a reményekben és a kimerültségben, amelyet semmilyen kórlap nem fog soha rögzíteni.

Ha belépsz egy rehabilitációs intézetbe, más emberekkel, más történetekkel, más felfüggesztett sorsokkal találkozol. És miközben azt, akit kezelnek, gyakran leköti a saját mindennapi harca, a kísérő figyel, összehasonlít, elgondolkodik.

Nehezebb eseteket lát, súlyosabb állapotokat, hosszabb utakat.

És szinte büntudattal arra gondol:

„Mindent egybevetve rosszabb is lehetett volna.”

De mindenki, aki megérkezik, más történetet hoz, és a lelke mélyén ugyanazt a kérdést őrzi, amelyet a bizonytalanság tükröz és formál:

Mi lesz lehetséges holnap?

A várakozás és az ottlét pillanataiban a beszélgetések természete megváltozik. Egyre kevesebbet beszélnek a betegségről, és egyre többet az életről.

Elmesélik, kik voltak azelőtt.

Felidézik, hogyan kezdődött minden.

Megosztják a kis győzelmeket, amelyek másoknak jelentéktelennek tűnhetnek, de valakinek óriási mérföldkövet jelentenek.

Beszélnek a láthatatlan haladásról, a csalódásokról, amelyek a kitartás mellett élnek, a reményről, amely tovább él a várakozásban.

Mindenekelőtt azokról beszélnek, akik közel maradnak.

Arról, mennyi áldozatot hoznak azok, akik minden nap újra kezet nyújtanak.

És gyakran felbukkan egy gondolat, amelyre senki sem számított:

„Elfogadom, amivé lettem. Nem ez nyomaszt. Az nyomaszt, hogy mekkora terhet rakok másokra.”

Mindennapi bátorság ez.

Csendes bátorság.

Hely, ahol nem engedheted meg magadnak, hogy feladd, ahol minden lépés akaratot követel, ahol még a szomorúságot is elrejtet, hogy megvédd azokat, akik szeretnek.

Mert akik mellettünk állnak, olyan figyelemmel néznek minket, amelyet talán soha azelőtt nem ismertünk.

Minden mozdulatot észrevesznek.

Minden javulást megünnepelnek.

Minden visszaesésen osztoznak.

Mi vagyunk a betegek.

Akik a visszautat keresik.

Van, akinek egy lépés hétköznapi dolog.

Másnak győzelem.

És a remény mégis ott áll tovább, makacsul, akkor is, amikor minden mást sugall.

Mások történeteit figyelve megtanuljuk felismerni annak értékét, ami még megmaradt nekünk.

És aki valóban átmegy a szenvedésen, megért egy igazságot, amely gyakran elkerüli azokat, akik a normalitásban élnek:

nem a nagy dolgok tartják meg az életet.

Néha kevés is elég.

Néha szinte semmi is elég.

És ez a szinte semmi mindenné válhat.

II. Epilógus

A beteg egy ember.

A szenvedés közössége sokkal több.

Senki sem mondhatja igazán: velem ez soha nem fog megtörténni.

A betegség nem ismer jövedelmet, nem mér presztízst, nem tesz társadalmi különbséget. Engedélykérés nélkül érkezik, és megváltoztatja annak az életét, akit utolér, és azokét is, akik mellette élnek.

Ezért kellene megtanulnunk nagyobb hálával nézni minden napra.

Gyakran éppen a betegek értik a legmélyebben az élet értékét, mert megismerték a törekenységét. Tudják, milyen értékes lehet egy egyszerű gesztus, egy kinyújtott kéz, egy kis javulás, amely másoknak jelentéktelennek tűnik.

És talán ezért senki se érezze magát feljogosítva arra, hogy ítélkezzen.

Soha nem tudjuk, milyen csatát vív az az ember, aki előttünk áll.

Soha nem tudjuk, mi rejtőzik egy zárt ajtó mögött, egy hallgatás mögött, egy kimerültség mögött, amelyről soha senki nem beszél.

A szenvedés megtanítja, hogy az élet nem csak abból áll, amink van, hanem abból is, amit meg tudunk tartani, amikor sokat elvesznek tőlünk.

És ekkor fedezünk fel egy egyszerű igazságot.

Van, akinek egy lépés hétköznapi dolog.

Másnak győzelem.

És minden győzelem tiszteletet érdemel.

III. A szerző oldala

Ezt a művet senki sem rendelte meg.

Nem adták el.

Nem kereskedelmi céllal készült.

Azért íródott, hogy tanúságot tegyen a rehabilitáció, az emberi méltóság és az emberek közötti kapcsolat értékéről.

Az egyetlen kért díj egy jelképes dollár – nem a mű ellenértékeként, hanem a gondoskodás, a remény és a felelősség kultúrája iránti közös elkötelezettség tanúságaként.

Ferdinando